

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **Ing. J. P., IČO: ..., bytem a sídlem D., S. 49**, zast. Mgr. Ing. Václavem Králem, advokátem AK Hradec Králové, Mánesova 808/22, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce, se sídlem v Opavě, Kolářská 451/13**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č.j. 4976/1.30/15-17,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2016, č.j.4976/1.30/15-17 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, a to do 8 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým byl **věcný výrok rozhodnutí orgánu I. stupně** – Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký a Pardubický kraj, se sídlem v Hradci Králové (rozhodnutí č.j. 12947/8.30/14-19 ze dne 4. 11. 2015)

1. **Zrušen v části**, která konstatovala spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o

zaměstnanosti (dále jen zákon o zaměstnanosti), a to v části skutku týkající se umožnění výkonu nelegální práce panu T. K., nar., který vykonával **od 1. 1. 2013 do 28. 2. 2013** závislou práci – obsluha hospodářských zvířat, jejich krmení, vyhánění na pastvu nebo do stájí, uklízení stájí, natahování ohradníků, ruční dokončování sekání trávy a pomocné zemědělské práce na adrese.

2. **Potvrzen v části**, která konstatovala spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a to v části skutku, týkající se umožnění výkonu nelegální práce panu T. K., nar., který vykonával **od 1. 3. 2013 do 9. 6. 2014** závislou práci - obsluha hospodářských zvířat, jejich krmení, vyhánění na pastvu nebo do stájí, uklízení stájí, natahování ohradníků, ruční dokončování sekání trávy a pomocné zemědělské práce na adrese.
3. **Potvrzen výrok ve věci uložené sankce za správní delikt ve výši 80.000,- Kč.**
4. **Potvrzen výrok o náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.**

V žalobě žalobce uvádí, že v dané věci se správní orgány zaměřily na vymezení znaků závislé práce dle § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen zákoník práce), tedy, že tato je vykonávána osobně, dle pokynů zaměstnavatele a jeho jménem a je zde dán vztah nadřízenosti s podřízenosti. **U znaku osobního výkonu práce** se dle názoru žalobce nejedná o takový podstatný znak definice závislé práce, který by mohl závislou práci jednoznačně a vždy odlišit od výkonu podnikatelské činnosti. Nepochybně i v rámci výkonu podnikatelské činnosti osoby samostatně výdělečně činné konají tuto činnost ve většině případů osobně a nikoliv prostřednictvím svých zaměstnanců (především pokud jde o drobné podnikatele). Podstatným pro odlišení osobního výkonu práce jako znaku závislé práce oproti samostatné podnikatelské činnosti by mělo být dle přesvědčení žalobce posouzení, zda má dotčená osoba možnost provést práci prostřednictvím třetí osoby, resp. zadat její provedení třetí osobě, či zda je skutečně povinna ji vykonat pouze a výlučně osobně. Tato skutečnost nebyla ze strany správního orgánu vůbec zjišťována, nicméně z výpovědi žalobce i svědecké výpovědi pana K. nijak nevyplývá, že by nebyl oprávněn zadat žalobcem objednané práce třetím osobám. Pak K. tak danou práci sice vykonával osobně, ale činil tak zcela ze své vůle, nikoliv na základě jednostranného určení této povinnosti ze strany žalobce a nebylo mu nijak bráněno v tom, aby práce nevykonával osobně, ale jejich provedení dále zadal. Z napadeného rozhodnutí dále není vůbec patrné, z čeho žalovaný dovodil, že pan K. **vykonává činnost jménem zaměstnavatele a na jeho odpovědnost**. Pak K. vystupuje ve svých podnikatelských vztazích výlučně svým jménem a veškerou činnost koná výlučně na svou odpovědnost ve vztahu ke svým smluvním partnerům. Žalobce nenese za činnost pana K. žádnou odpovědnost vůči třetím subjektům, ani mu nikdy neudělil žádné oprávnění k tomu, aby ve vztahu k třetím osobám jednal jeho jménem. Pokud by tak činností pana K. byla způsobena třetí osobě škoda v souvislosti s jeho činností pro žalobce, pak by za tuto škodu byl odpovědný v plném rozsahu pan K. sám. Skutkový stav k uvedenému znaku závislé práce nebyl ze strany správních orgánů vůbec nijak zjišťován, závěr nemá v provedeném dokazování vůbec žádnou oporu. Naopak, pan K. ve výpovědi uvedl, že důvodem pro jeho zahájení živnostenského podnikání bylo, že chtěl dělat podle sebe, víc mu to vyhovovalo a mohl jezdit domů, kdy chtěl. Stejně tak ve svých výpovědích uváděl, že pokud sjednané práce provede špatně, žalobce je nepřevezme a nechá ho je

předělat, je pak zřejmé, že ta takové opravy nenáleží panu K. odměna, jedná se proto o standardní uplatnění vad díla, které provádí pan K. na své náklady. **Ke znaku závislé práce, kterým jsou pokyny zaměstnavatele a nadřízenost a podřízenost,** pak žalobce uvádí, že mezi žalobcem a panem K. neexistuje vztah nadřízenosti a podřízenosti, jedná se o rovnocennost dvou subjektů, což též plyne z písemné smlouvy – pan K. poskytuje žalobci služby, za což mu náleží odměna stanovená smlouvou, případně dle domluvy. Pokud pak jde např. o krmení zvířat, toto je dáno samotnou povahou těchto věcí, u ostatních věcí, např. zhotovení stavby je pak místo pevně dáno. K určení času sám pan K. vypověděl, že čas mu nikdo neurčuje, nemá žádnou pracovní dobu. Dostane tak logicky od žalobce finální určení času, další je na něm. Na rozdíl od zaměstnance má pan K. možnost požadovaný úkol před jeho provedením odmítnout, v případě, že mu podmínky nevyhovují. Takový režim v případě závislé práce možný není, pan K. rovněž používá své vlastní nářadí, nebyl školen v bezpečnosti práce ze strany žalobce. V průběhu roku opouštěl pan K. 3x vždy na dobu cca jednoho měsíce území ČR, a to bez ohledu na případný souhlas žalobce, kterému takové skutečnosti nejvýše oznámil, avšak šlo o jeho výhradní rozhodnutí. Pokud by svoji činnost konal v některém z pracovněprávních vztahů, jistě by takovou možnost neměl. Jako soukromý podnikatel je tedy pánem svého času a sám rozhoduje, jaké práce a kdy bude vykonávat, též za jakou cenu. Dále žalobce připomíná, že žalovaný uvedl, že příjmy pana K. od třetích osob činí 8 %, což však není pravda, neboť z jeho daňového přiznání za r. 2014 plyne, že celkové příjmy činily 377.000,- Kč, od třetích osob, dle jeho vyjádření činil jeho příjem 80.000,- Kč. **K problému omezení práva na svobodu podnikání** žaloba připomíná, že pokud by se mělo jednat o závislou práci, byl by pan K. vázán mj. i § 304 zákoníku práce a výdělečnou činnost ve stejném oboru by mohl provozovat pouze s písemným souhlasem zaměstnavatele. V daném případě tomu však tak není, ze strany žalobce mu je zajištěna svoboda podnikání a není mu vnucován pracovní poměr, o který ani jedna ze stran nemá zájem. Zpochybněním formy vzájemného vztahu by navíc správní orgán se stanoviskem, že se jedná o zastřenou závislou práci, narušil synallagmaticnost smlouvy a vztah subsumoval do sféry pracovního práva.

Žalobce dále poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007, z něhož plyne závěr, že protokol o kontrole nemůže být jediným a neotřesitelným důkazem, naopak, správní orgán je povinen vyhodnotit i další důkazy ve vzájemné souvislosti, což se v daném případě prakticky nestalo, dále pak na rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 A 45/2001, pojednávající o povinnosti správního orgánu prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, neboť je jeho úlohou vyvrátit tvrzení účastníka, že tomu tak není. Skutkový vztah, z něhož žalovaný vycházel, nemá dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci, listiny – poskytnutí informací při kontrole a protokol a výsledku kontroly, jako klíčové důkazy – jsou zcela nedostačující a jsou v rozporu s důkazy, provedenými následně (výpověď účastníka a výslech svědka) co do své konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti. Rozhodnutí ve věci vykazují zásadní nedostatky při poměřování zásadou materiální pravdy, zakotvenou zejména v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), kdy je nutné řádně zjistit skutkovou stránku věci ve vztahu k dostatečnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí. V řízení o uložení pokuty za správní delikt je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící jak ve prospěch, tak i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V této souvislosti se jeví poskytnutí informací ze dne 11. 6. 2014 o kontrole jako klíčový důkaz pro

uložení sankce žalobci, jako příliš stručný, v rozporu s následně provedenými důkazy. V dalším pak žaloba poukazuje na nepřiměřenou výši pokuty, a to i s odkazem na ust. § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tato nemůže mít pro účastníka likvidační povahu, nehledě na fakt, že její výše zůstala stejná i poté, co bylo zásadním způsobem zkráceno období, za které byla uložena, poté, co bylo první rozhodnutí ve věci odvolacím orgánem zrušeno. Žaloba navrhuje zrušení obou rozhodnutí, vydaných ve věci.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 26. 4. 2016 plyne, že žaloba prakticky opakuje svoji argumentaci odvolací, tedy, že v případě právního vztahu mezi žalobcem a panem K. není naplněn definiční znak závislé práce. Žalovaný je toho názoru, že pan K. nemohl zadat práci třetím osobám, neboť ze smlouvy, uzavřené mezi ním a žalobcem plyne, že tuto je oprávněn i povinen konat osobně, vyplývá z ní, že mu jsou předány klíče a je oprávněn vstupovat do určitých prostor pouze za účelem naplnění uzavřené smlouvy v době, se žalobcem předem dohodnuté. Do prostor, kde budou probíhat práce, není s panem K. oprávněn vstupovat nikdo jiný. K definičnímu znaku závislé práce – výkon činnosti jménem zaměstnavatele a na jeho odpovědnost – žalovaný uvádí, že tento znak není od 1. 1. 2012 (novela zákoníku práce), jedním z definičních znaků závislé práce, uvedených v § 2 zákoníku práce, ale jednou z podmínek, za kterých je závislá práce vykonávána (§ 2 odst. 2 tohoto předpisu). Žalovaný pak připomíná důvodovou zprávu k cit. novele s tím, že v právní teorii i praxi bylo dosavadní legální definici závislé práce vytýkáno, že neorganicky směšuje znaky závislé práce s podmínkami, za kterých musí být vykonávána, je proto navrhována změna tak, že v odst. 1 jsou vyjádřeny znaky závislé práce a v odst. 2 podmínky jejího výkonu. Správní orgán pak odkazuje na str. 5 svého rozhodnutí, kde naplnění tohoto definičního znaku odůvodnil tak, že usoudil na skutečnost, že práce byla vykonávána jménem účastníka řízení z okolnosti, že pan K. vykonával práci v rámci podnikatelské činnosti účastníka řízení a v jeho sídle. Je pak logické, že pan K. za svou práci odpovídal žalobci a nesl za ni určitou odpovědnost. S poukazem na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 31. 3. 2014, čj. 59 Ad 4/2013 pak správní orgán vyvozuje, že by mohlo vydání živnostenského oprávnění a uzavření Smlouvy o spolupráci znamenat samostatnost, vlastní odpovědnost a náklady. Osm procent příjmu pana K. od osob, odlišných od osoby žalobce, vázal žalovaný k roku 2013, nikoliv k r. 2014. Pan K. dle spisu používal nástroje žalobce a průběžné pomocné práce byly hodnoceny hodinovou sazbou. Svědecká výpověď o výkonu práce na své náklady a odpovědnost dle správního orgánu svědčí o snaze žalobce a pana K. zastříti výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah v rámci „švarcsystému“. Vzhledem k tomu, že žalobce určoval, která konkrétní práce se má dělat, považuje žalovaný činnost pana K. za druhově určenou opakující se činnost, která je jedním z indikátorů závislé práce. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že vztah nadřízenosti a podřízenosti není dán též z důvodu, že pan K. v průběhu roku průměrně 3x opouštěl vždy na dobu cca 1 měsíce území ČR, aniž by žádal o souhlas žalobce, ani to, že takový vztah nebyl účelný, neboť žalobce vykonával shodnou činnost pro jiné objednatele, k čemuž by jinak potřeboval písemný souhlas zaměstnavatele. Žalovaný je přesvědčen, že v daném případě byly všechny zákonné a judikaturou dovozované znaky závislé práce naplněny, řádně prokázány a hodnoceny ve všech souvislostech a navrhuje zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že i výše uložené sankce je odpovídající i po zastavení správního řízení pro část skutku, a to zejména intenzitou nezbytnou k naplnění skutkové podstaty správního deliktu.

Při jednání soudu dne 5. 10. 2017 poukázala zástupkyně žalobce na to, že se v dané věci jedná o spor o právní posouzení. Žalovaný v písemném vyjádření odkazuje na smlouvu o pomocných zemědělských pracích, avšak v rozhodnutí tuto nijak nehodnotil. Obsahuje i ceník prováděných služeb vyjádřený paušální částkou, tento důkaz však nebyl proveden. Odměna za dílo není rovna ceně za práci, neobsahuje ani náklady zhotovitele a opotřebení věcí, použitých k provádění díla. Pan K. byl objednatelem provedených služeb ve vztahu k třetím osobám. Žalobce je přesvědčen, že nemůže jít k jeho tíži, že práce byly prováděny na základě živnostenského oprávnění, v daném případě tak nemusel ani vyžadovat přítomnost pana K. na pracovišti. Je přesvědčen, že za dané situace měla být ze strany správního orgánu respektována autonomie vůle stran, avšak byl mu vnucován názor, že se mezi ním a panem K. jedná o pracovněprávní vztah. Vše svědčí naopak o uzavřeném obchodněprávním vztahu, měla být proto respektována presumpce neviny. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila názor správního orgánu, že obě rozhodnutí řádně popisují uvážení žalovaného o předložených dokladech, ze strany žalobce se jedná o zastírání skutečného stavu věci. V rámci kontroly byl předložen dokument – Smlouva o provedení pomocných zemědělských prací – a žalovaný s ním zacházel jako s takovým v rámci volného hodnocení důkazů. Oblastní inspektoráty práce musí jednat z úřední povinnosti, pokud zjistí správní delikt, musí uložit sankci. Zákoník práce i zákon o zaměstnanosti stanoví určitá omezení, která musí žalobce při své podnikatelské činnosti respektovat. Je proto navrhováno zamítnutí žaloby.

K návrhu zástupkyně žalobce soud konstatoval ze správního spisu znění Smlouvy o provedení pomocných zemědělských prací, uzavřené mezi žalobcem a panem T. K. dne 24. 8. 2012. Z uvedené smlouvy plyne, že dodavatel se zavazuje provést pro odběratele pomocné a přípravné práce dle konkrétních požadavků (úklid podstýlky a nastýlání slámou, pomocné práce v zemědělství – vykydání podestýlky, nahánění a chytání zvířat, opravu ohrad a oplůtků, úklid pro účely dezinfekce, úklid okolo farmy, drobné opravy strojů a zařízení, sečení nepřístupných ploch i okolo stromů včetně odkluzu hmoty, ořez větví včetně úklidu, opravy meliorací), tyto provádí na základě objednávky, většinou jednorázové zakázky v požadovaném rozsahu prací, pokud se smluvní strany nedohodnou jinak. Termíny nástupu jsou do 24 hodin po objednání, dodavateli jsou dnem podpisu smlouvy předány klíče pro vstup do prostoru, a to za účelem plnění smlouvy v předem dohodnuté době s odběratelem a nesmí místo něj vstupovat třetí osoba. Při splnění dané objednávky odpovědný pracovník odběratele přebírá zakázku, po odsouhlasení provedených prací vzniká nárok na vyúčtování. Odběratel se zavazuje za služby zaplatit cenu individuálně sjednanou pro jednotlivé úkony na základě uvedeného odsouhlasení prací, na základě faktury, po jednotlivých zakázkách, průběžné pomocné práce v zemědělství jsou oceněny hodinovou sazbou. Dodavatel k vykonávání prací si zajistí potřebnou mechanizaci, nářadí, ochranné pomůcky a ostatní materiál na své náklady. Na místo určení zabezpečuje dopravu na vlastní náklady.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu.

Ve správním spisu se s datem 11. 6. 2014 nachází Poskytnutí informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech kontrolovanou osobou dle § 8 písm. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), které poskytl žalobce dvěma inspektorům Oblastního inspektorátu práce (dále jen OIP), dále poskytnutí informací panem T. K. Téhož dne předložil pracovník i dvě faktury za práci (r. 2012, 2013), které adresoval žalobci, Osvědčení MÚ Dobruška ze dne 23. 3. 2005 o zápisu žalobce do evidence zemědělského podnikatele, Výpis z živnostenského rejstříku MÚ Hradec Králové, Živnostenský úřad, pro T. K. pro obor činností Poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost, Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti, se vznikem 22. 4. 2009 na dobu neurčitou. Dále je přítomen Protokol o kontrole ze dne 9. 6. a 11. 6. 2014 v sídle žalobce, námitky žalobce, jejich zamítnutí ze dne 5. 8. 2014, Příkaz OIP ze dne 4. 12. 2014, Odpor žalobce, Vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání ze dne 15. 12. 2014, Protokol o dokazování mimo ústní jednání 7. 1. 2015, Předvolání svědka T. K. na 14. 4. 2015, Protokol o jeho výpovědi v tento den, Oznámení o ukončeném dokazování a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí z 28. 5. 2015, Přiznání k dani z příjmů T. K. za r. 2014. Spis dále obsahuje Rozhodnutí OIP z 18. 6. 2015, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 8. 2015. (promlčení určitého období a nevyzvání žalobce k předložení majetkových poměrů). Nové rozhodnutí OIP z 4. 11. 2015 a konečně i rozhodnutí žalovaného.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud z hmotněprávní úpravy vztahující se k projednávané věci. Z ní vyplynulo, že :

Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, upravuje v § 2 závislou práci tak, že se jedná o práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, upravuje ve svém § 140 v odst. 1, za jakých podmínek se právnická či fyzická osoba dopustí přestupku tím, že – písm. c) umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Ustanovení § 5 pak definuje nelegální práci pod písm. e), zde v bodě 1. jako závislou práci vykonávanou fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Krajský soud v Hradci Králové po přezkoumání a projednání věci dospěl k závěru, že aplikací uvedených zákonných ustanovení žalobce nespáchal správní delikt na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tím, že umožnil výkon nelegální práce T. K., který měl vykonávat v období od 1. 3. 2013 do 9. 6. 2014 závislou práci, spočívající v obsluze hospodářských zvířat, jejich krmení, vyhánění na pastvu nebo do stájí, uklízení stájí, natahování ohradníků, ruční dokončování sekání trávy a pomocné zemědělské práce na adrese.

Soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že v daném konkrétním případě nedošlo k naplnění jednotlivých aspektů závislé práce, jak upravuje § 2 zákoníku

práce, neboť v daném případě nebyl prokázán vztah nadřízenosti a podřízenosti ve vztahu žalobce a pana K., ani aspekt provádění prací jménem zaměstnavatele – tedy žalobce. Nebylo prokázáno, že práce byly prováděny na náklady a odpovědnost žalobce, ani existence pravidelné pracovní doby. Ve prospěch žalobcovy argumentace pak ještě soud konstatuje, že naopak v průběhu řízení bylo prokázáno, že T. K. vykonával a účtoval i práce v průběhu žalovaného období pro jiné osoby, než je osoba žalobce, též uváděl vcelku v souladu s realitou skutečnost, že jako osoba samostatně výdělečně činná může odjíždět dle své potřeby cca 3x ročně na měsíc na Ukrajinu a pracovat dle svého časového rozvrhu s tím, že s objednatelem prací má domluven finální termín prací.

V uvedeném případě tak soud přistoupil na argumentaci žalobce v tom smyslu, že v případě existence pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a panem K. by společnost nutila žalobce a podnikatele do nevyhovujícího a v dané realitě problematického vztahu, omezujícího podnikatelskou svobodu. Je potřebné vidět soukromé důvody pana K., který řešil provádění prací, k jejichž výkonu požádal a zabezpečil živnostenské oprávnění, prostřednictvím výkonu osoby samostatně výdělečně činné, neboť jako cizinec odjíždí v průběhu roku na několik pobytů do země původu, což by jistě v řádném pracovněprávním vztahu nad rámec zákonné dovolené činit nemohl. Rovněž tak je potřebné vidět, že se jedná o práce v zemědělství a často tedy i v otevřené přírodě, kdy je výkon práce závislý na počasí a ročním období a soud konstatuje, že považuje za celkem pochopitelné, pokud obě smluvní strany ponechají v takovém konkrétním případě na volnosti zhotovitele, v jaké době a dnech výkon bude proveden, neboť v řádně určené pravidelné pracovní době by se mohlo stát, že by práce z důvodu počasí ani nemohly být prováděny.

Krajský soud po přezkoumání věci neshledal žádné prvky, na základě nichž by mohl jednoznačně stanovit, že výkon prací pana K. byl prováděn jménem žalovaného a na jeho náklady či odpovědnost, naopak, je přesvědčen, že v dané konkrétní věci tomu tak není a neshledal ani důvody, proč by měl konstatovat, že žalobce a pan K. obcházejí zákon, neboť jejich vztah byl soudem popsáným způsobem upraven a vykonáván delší dobu již před provedením kontrol žalovaného.

Z uvedených důvodů v dané věci soud neshledal prvky zastřené závislé práce, napadené rozhodnutí žalovaného pro uvedený rozpor se zákonem dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení, při němž žalovaný vezme v úvahu soudem zjištěné skutečnosti (§ 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení krajský soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalobce účtoval náklady právního zastoupení, spočívajícího ve třech úkonech právní služby po 3.100,- Kč (příprava a převzetí věci, sepsání správních žalob, účast na jednání soudu dne 5. 10. 2017), třech režijních paušálech po 300,- Kč, DPH 21 % v částce 2.142,- Kč (21 % z částky 10.200,-) a soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení částku 15.342,- Kč.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. říjen 2017

JUDr. Magdalena JEŽKOVÁ v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
L. P.